

ชื่อเรื่อง “เรื่องของหล้า”(ผมอยากตาย)

เย็นวันหนึ่งขณะที่น้องหนูกำลังเตรียมตัวจะกลับบ้านเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น คุณแม่ของน้องหนูนั่นเองที่โทร

“สวัสดีค่ะแม่”

“ลูกיעียดเลิกงานหรือยัง” (ลูกיעียดเป็นชื่อของน้องหนูที่พ่อ แม่เรียกขาน)

“ค่ะ..แม่ แม่มีอะไรหรือเปล่า”

“ลูกיעียดจำพี่หล้า(นามสมมติ)ลูกป้าศรี(นามสมมติ)บ้าน.....ได้ไหม”

“ค่ะแม่ ลูกจำได้ ทำไมหรือคะแม่”

“คือ.....”แล้วแม่ก็ร่ายยาวให้น้องหนูฟังพอสรุปใจความได้ว่า

หล้าป่วยด้วยโรคที่ทุกคนคิดว่าเป็นเอดส์ รวมถึงแม่ของหล้าเองด้วยที่คิดเช่นนั้น แม่ของหล้ารู้ว่าน้องหนูทำงานที่โรงพยาบาลเขาชัยสนจึงมาปรึกษากับแม่ว่าจะทำอย่างไรดีจึงจะช่วยหล้าได้บ้าง เพราะหล้าไม่ยอมรับการรักษา หมดหวัง และอยากตาย น้องหนูฟังแม่ร่ายยาวจนจบรู้สึกสงสารพี่หล้าจับใจ และคิดว่าต้องมีอะไรบางอย่างที่ทำให้คนคนหนึ่งสิ้นหวังถึงขนาดคิดอยากจะทำมากกว่าที่จะมีชีวิตรอดไม่ได้แล้วอย่างนี้ต้องช่วยแบบเร่งด่วน

“ค่ะแม่ เดี๋ยวลูกจะมาหาแม่เลยค่ะ”

เย็นวันนั้นน้องหนูกลับไปบ้านแม่ และเราสองแม่ลูกได้ไปเยี่ยมพี่หล้าด้วยกันสภาพที่น้องหนูเห็นช่างแตกต่างกันลิบลับกับพี่หล้าในอดีตที่น้องหนูเคยรู้จัก หล่อ ขาว แววดตาเจ้าชู้เป็นประกาย แต่ตอนนี้คือผู้ชายร่างผอม ผอมจนสังเกตเห็นกระดูกซี่โครงได้ชัดเจน มีแผลพุพองทั่วตัว หนวดสั้น นอนบนฟูกเก่า ๆ ข้างกายมีข้าวของเครื่องใช้ที่เปื้อนเขรอะ พร้อมกับมีกลิ่นไม่พึงประสงค์โชยมาเป็นระยะ ๆ

“พี่หล้าคะ พี่หล้า” น้องหนูเรียกเพื่อให้พี่เขาตื่นจากภวังค์

“อ้อ...อืม..” เป็นเสียงตอบรับแสดงว่าตื่น

“พี่หล้าจำน้องหนูได้ไหม น้องหนูลูก.....”น้องหนูเริ่มบทสนทนาเพื่อทำให้พี่หล้าผ่อนคลายและรู้สึกเป็นกันเอง

“อืม จำได้แล้วที่.....”คราวนี้พี่หล้าร่ายยาวมาบ้าง

การสนทนาของเราสองคนจึงราบรื่นมากขึ้น

“.....พี่เป็นเอดส์นะ ไม่กลัวคิดหรือ คนแถวนี้เขากลัวกันทั้งนั้นแหละ แม่แต่” พี่หล้าพูดออกมาเอง โดยที่น้องหนูไม่ต้องถามอะไรเลย

“พี่หล้าคะ เอดส์ไม่ได้ติดกันง่าย ๆ นะพี่ ”

“แต่เอดส์เป็นแล้วตาย รักษาไม่ได้... ไซ้ไหม ”

ประโยคประโยคนี้ของพี่หล้าทำให้น้องหนูถึงบางอ้อในทันทีว่า เพราะอะไรพี่หล้าจึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ..คนรอบข้างรังเกียจ หมดหวัง และขาดกำลังใจ

น้องหนูหีบแผ่นพับที่เตรียมมาให้พี่หล้าดู “พี่หล้าดูนี่เห็นไหม หนังสือเขายังเขียนไว้เลย เอดส์รักษาได้” พี่หล้าหันมามองแผ่นพับใบนั้นสีหน้าและแววตาของพี่หล้าดูมีความหวังขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “พี่หล้าคะ ถ้าน้องหนูจะพูดคุยเกี่ยวกับโรคที่พี่เป็นอยู่ให้ฟัง พี่ยินดีฟังไหมคะ”

พี่หล้าค่อย ๆ พยักหน้าแทนการตอบรับ หลังจากนั้นน้องหนูก็ได้พูดคุยกับพี่หล้าเกี่ยวกับการดูแลรักษาตนเอง พร้อมทั้งบอกว่าที่โรงพยาบาลเขาชายสนก็สามารถดูแลพี่หล้าได้ ที่สำคัญก็คือเรามีกลุ่มเครือข่ายเพื่อนช่วยเพื่อนที่สามารถพูดคุยกับพี่ได้ และพวกเขาก็มีปัญหาไม่แตกต่างไปจากพี่หล้า พร้อมทั้งได้ทำการนัดหมายให้พี่หล้ามารักษาตัวที่โรงพยาบาลเขาชายสน

....

เมื่อถึงวันนัดหมายน้องหนูรอตั้งแต่เช้า ในใจก็กลัวว่าพี่หล้าจะเปลี่ยนใจ ในที่สุดพี่หล้าก็มาถึงแม้จะมาแบบมีคนช่วยพยุงมา แต่ก็ทำให้น้องหนูภูมิใจที่สามารถทำให้พี่หล้าเปลี่ยนใจจนได้

ปัจจุบันนี้พี่หล้ามีสุขภาพที่แข็งแรงถ้าใครไม่รู้มาก่อนว่าพี่หล้าป่วยด้วยโรคอะไรก็จะดูไม่ออก CD4 ของพี่หล้าตอนนี้ 500 กว่า ๆ ทั้ง ๆ ที่ตอนเริ่มต้นมีแค่ 3 เท่านั้น พี่หล้าไม่เคยผิคนัด กินยาตรงเวลาตลอด และที่สำคัญพี่หล้ายังเป็นแกนนำของผู้ติดเชื้อในการให้คำแนะนำผู้ติดเชื้อด้วยกัน เป็นวิทยากรบรรยายให้กับหน่วยงานต่าง ๆ เป็นแกนนำในชุมชนและเป็นแนวร่วมในการแก้ไขปัญหาเอดส์ในชุมชนให้กับเทศบาล.....(ขอสงวนนาม)อีกด้วย

สิ่งที่ได้เรียนรู้เพิ่มจากเรื่องเล่า

1. การเสริมกำลังใจในผู้ป่วยสิ้นหวังเป็นสิ่งจำเป็นที่สุด เพราะเราสามารถพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสได้
2. คำพูด แค่ไม่กี่คำถ้าเราพูดแล้วกินใจ ซึ่งใจ หรือจุดประกายความหวัง ก็อาจทำให้สถานการณ์พลิกผันได้
3. การยอมรับ การไม่รังเกียจคือสิ่งสำคัญในการดูแลผู้ติดเชื้อเอชไอวี
4. คนทุกคนมีคุณค่าในตนเอง แล้วแต่เราจะเห็นคุณค่าเหล่านั้น และนำมาใช้ได้หรือไม่

เรื่องเล่า

หลับฝันดีนะน้อง

ฉันยังจำผู้ชายร่างเล็ก ผิวคล้ำ มีนิสัยร่าเริง ช่างพูดช่างคุย คนนั้นได้ดี แม้เวลาจะผ่านมานานแล้ว เขาเป็นแกนนำผู้ติดเชื้อเอชไอวี ในกลุ่มเขาเป็นผู้จุดประกายความหวังให้กับเพื่อน ๆ ผู้ติดเชื้อ เป็นที่ปรึกษา และเป็นตัวอย่างผู้ติดเชื้อที่ดี ใครจะคิดว่าเรื่องที่พวกเราไม่คาดฝันจะเกิดขึ้นกับเขา

พัชรมณัทน์ ศรีจันทน์

